

14-10-22

Durant totes les hores assegut en aquell banc. Sols en queden els meus pensaments de quan vivia en la meua casa, junt a la meua dona. Encara avui la trobo a faltas. Avui tornare a dormir el caccec sol un sense sostres, un sense llac.

A'agradaria molt tenir la meua feina que per culpa de la crisis vaig perdre, ningú en contracta per la meua edat, pero jo als meus cinquanta-cinc anys encara en sento dove, pero ningú ho veu ni la meua dona que se'n va anar amb un altre deixant-me sol, pero no li guardo rancina, qui volia viure en algú com jo un sense sostres, un do ningú que no té res per poder donar.

Per to molts anys vagant d'un lloc per altre, els meus ulls han vist tantes desgràcies, sense sostres mosint al meu voltant per prendre substàncies nocives que moltes vegades jo també he pensat en prendre el camí més fàcil per acabar amb aquesta situació per deixar de viure al caccec